

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3652/2025
18.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Ирене Вуковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА, из ..., чији је пуномоћник Војислав Момчиловић адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство здравља, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 909/2025 од 14.05.2025. године, на седници одржаној 18.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 909/2025 од 14.05.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 909/2025 од 14.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 100/24 од 28.01.2025. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да, солидарно са Здравственим центром Сурдулица, исплати тужиљи потраживање утврђено правноснажном пресудом истог суда П1 117/14 од 11.03.30215. године и то: 24.110,00 динара на име главног дуга (тачка 1) са каматом на појединачне износе и роковима доспелости како је наведено у тој тачки изреке и 39.764,00 динара на име трошкова тог поступка (тачка 2), 10.064,00 динара на име трошкова извршења у предмету истог суда И 1065/15 (тачка 3), као и 1.040,00 динара за предујам и 4.500,00 динара за састав поднеска, оба на име трошкова извршења пред јавним извршитељем у предмету ИИ 2424/20 (тачка 4). Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиљи 58.938,00 динара на име трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 909/2025 од 14.05.2025. године одбијена је жалба тужене и потврђена означена првостепена пресуда у ставу првом тачке 1, 2, 3. изреке, као и тачка 4. за досуђени износ од 1.040,00 динара. Ставом другим изреке преиначена је иста пресуда у преосталом делу става првог изреке тако што је одбијен захтев тужиље за исплату 4.500,00 динара за састав поднеска у поступку пред јавним извршитељем. Ставом трећим изреке преиначена је одлука о трошковима

парничног поступка тако што је по том основу тужена обавезана да исплати тужиљи 56.778,26 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је, према одредбама члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) у вези с одредбом члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, о коме одлучује Врховни суд, ценећи да ли постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права, или разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Побијаном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена Република Србија на исплату тужиљиног новчаног потраживања из радног односа према тужиљиним послодавцу Здравственом центру Сурдулица које је утврђено извршном пресудом, као и досуђених трошкова парничног и извршног поступка, чије је принудно извршење било одређено у односу на извршног дужника Здравствени центар Сурдулица, али није било спроведено због вишегодишње блокаде рачуна извршног дужника чији је оснивач тужена и који се претежно финансира из уступљених јавних прихода. О овом праву тужиле, као и о истакнутом приговору застарелости потраживања, судови су одлучили у складу са правним схватањем израженим у одлукама овог суда у којима је одлучивано о тужбеним захтевима са истим или сличним правним основом.

Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права из одредаба чл. 12. и 14. Закона о стечају у погледу ситуације када постоји трајнија неспособност плаћања правног лица – дужника према којем се стечајни поступак не спроводи и солидарне одговорности Републике Србије, као оснивача дужника (Здравствени центар Сурдулица) који се претежно финансира из уступљених јавних прихода, пошто је у побијаној другостепеној одлуци изражен правни став да солидарна одговорност тужене државе за обавезе дужника чији је она оснивач, постоји и у случају испуњености материјално-правних услова за отварање стечајног поступка над дужником у односу на кога се стечајни поступак по закону не може спровести. И у погледу закључка о незастарелости утуженог потраживања побијаном пресудом је изражен правни став који је у складу са ставом који је овај суд изразио у својим одлукама према коме се трогодишњи рок застарелости потраживања из члана 196. Закона о раду односи на новчана потраживања запосленог према његовом послодавцу, а не и у случају какав је конкретни у коме се захтева исплата новчаног

потраживања утврђеног правноснажном судском одлуком, на који се примењује одредба члана 379. став 1. Закона о облигационим односима о десетогодишњем року застарелости.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У парницама из радних односа, према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Међутим, уколико се у таквим парницама тужбени захтев односи на потраживање у новцу, као што је реч у овом случају, дозвољеност ревизије се оцењује на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, којом је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијанег дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници из радног односа ради исплате новчаног потраживања поднета је 15.03.2024. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 70.478,40 динара, што је очигледно нижи износ од 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору о новчаном потраживању у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП, због чега ју је одбацио другим ставом изреке, на члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**